

O Hagenovi

„Ty tomu věříš?“

„Ne. Ale to neznamená, že bych tam šel.“

„Tak proč bys nešel?“ vyzvídal Houmr.

„Některý věci se prostě dělat nemají.“

„Vždyť je to jen hec.“

„Prosím,“ pokrčil rameny, „ale blbej.“

„Tak proč?“ nedal pokoj.

„Seš natvrdej?“ udělal grimasu mentála Vlk, „znáš Vildu z Parkánu?“

„Jo.“

„Ten tyhle věci dělal.“

Vstal, srovnal oheň, přiložil a díval se, jak kouř z na povrchu namoklého dřeva pomalu mizí a plameny se čistí.

„Paranornální jevy a tak, jo?“ vykulila oči Lucíšek.

Vlk přikývl : „Kdysi jsme spolu dost kámošili.“

„Kdy?“ zeptal se Houmr.

Ušklíbl se : „Tos ještě říkal tomu : *Papu!*.“

Houmr se zaškaredil jako vždycky, když přišla řeč na jeho věk a rukama zapružil s neexistujícíma kšandama : „Bych klidně šel.“

„Jo,“ přikývl Vlk, „blbej seš nato dost.“

Brouk se zachechtal.

„Jasně,“ zašklebil se Houmr, „jasně, že jsem.“

„Jste fakt pitomí,“ ozvala se Mája, „Vlk má pravdu.“

„To věkem,“ přidal se Valda, „dřív byl samá vylomenina.“

„Někoho nepřešly dodneška,“ zpražila ho a obrátila se na Vlka : „co říkal o něm?“

„Že na každým šprochu pravdy trochu. A že se nic nemá pokoušet.“

Houmr vstal a zhoupal se v kolenou : „Jdu.“

Vlk jen protočil panenky a bezhlesně zahovořil.

„Seš blbej?“ vyjela Lucíšek, „si sedni a sed!“ Už se bála a obrátila se s prosíkem na Vlka :

„Vlku!“ a Vlk houkl : „Brzdi mladej!“

Jako, když píchneš do vos. Houmr se nafoukl a zmizel.

Lucíšek začala vyšilovat, ale Vlk ji stopnul : „Neblbni. Za chvíli se vrátí a zejtra už o tom nevíte.“

Tak si zase sedla, ale pořád do štolý pokukovala.

Znovu se rozpovídali o téhle nejznámější legendě Ameriky. Mezi trampy možná nejznámější vůbec. Ten příběh samozřejmě každý znal. Příběh Hanse Hagen, německého vojáka, ukrývajícího se ve štolách před Sověty či partyzány, majícího tak děsivý konec a jehož přízrak prý dodnes v podzemí bloudí.

„Proč nešel odpoledne?“ rozčilovala se Soňa, jakoby to nebylo jedno, když je v podzemí tma pořád. Valda jí to taky řekl, ale nedala se : „Ať si mlátí do kolejnice, když musí, ale ať nekazí večer jinejm.“ Ukázala na Lucíška : „Je jak boží umučení.“

Ta se ublíženě podívala, ale neřekla nic.

„Kdyby ho tam tak chtěl Hagen drapnout za prdel,“ pokračovala mstivě, „on by si dal příště pozor,“ a ostatní se rozesmáli.

„Byli by se smáli ještě hezkou chvíli,“ zpívá Kapitán Kid, ale Lucíšek čas hlídala a teď oznámila, že je čtvrt hodina pryč a nic. Dýl mu to přece trvat nemohlo. Když utekla dvacátá minuta, začala vyšilovat zase.

„Jdeme pro něj,“ zvedl se Vlk, „pod, Valouši. Pod se mnou, nebo se stane neštěstí. Nebeč,“ utěšoval už brečícího Lucíška, „sedí někde v chodbě a tlemí se. Ale za tohle ho přerazím, pazdráta.“

„Tak se mu ten večer přece jen povedlo zkazit,“ napadlo Máju.

„Doufám, že někam nesletěl.“

Kam by sletěl?“

Vlk pokrčil rameny.

„Jako, že se k nám nemůže dostat? Že má třeba zlomenou nohu?“ zeptal se zaraženě Valda.

„To doufám.“

„Jak to myslíš?“

„Nijak. Ale mám mizernej pocit.“

Už skoro utíkali. Zastavili se až na křižovatce s bývalou svážnou štolou, nesoucí dnes Hagenovo jméno. Houmr nikde nebyl. Podívali se na sebe.

Vlk si dal před pusku ruce a houkl : „Houmre!“ Pak znovu a Valda na druhou stranu. Potom poslouchali.

„Takovej vůl snad není, ne?“ zeptal se Valda.

Vlk zavrtěl hlavou.

Vyděšení byli všichni.

Lucíšek popadla ze spacáku baterku a chtěla letět napřed, ale Vlk ji chytil za ruku. Vysmekla se, ale popadl ji znovu a pevně : „Ne! Nebudeme místo jednoho hledat dva“.

„Proč jste se vrátili oba?“ obvinila je, „jeden už mohl hledat!“

Podívali se, s Valdou, na sebe. Nemohli jí říct, že by ten dole asi strachy zešedivěl.

Vlk vytáhl z blůzy mapku a popošel k ohni : „Pojďte sem.“

Seskupili se kolem.

„Posviťte ... Navrhují,“ zvedl oči, „abysme tohle prohledali společně,“ ukázal na Želvu, Modlitebnu a Podkovu, „a potom se rozdělíme. Já půjdu s holkama na Malou Ameriku a kluci na Malej Přírodák a na Kamensko. Zase se sejdem v Hagence u gongu. Jestli ho nenajdeme, půjdeme všichni dozadu,“ ukázal na malé lomy v nejzápadnější části Ameriky.

„A pak?“ zeptala se Soňa.

„Pak zapakovat a do vápenky k telefonu.“

Byli pobledlí, tišší a vystrašení. Stáli u odbočky na Kamensko a Malej Přírodák a hlavou se jim honily všechny pověsti, provázející zlopověstnou Hagenovu postavu. Jeho mýtus, opřádající zdejší stoly jako pavouk, vystoupil do popředí a začal se jich zmocňovat.

Už věděli, že se stalo něco zlého, něco takového, co rum z lásky ve Vlkově žracáku nejspíš nespláchne.

Dvě světla poskakující po zemi a po stěnách zmizela a oni se vydali na Malou Ameriku. Minuli Podkováckou štolu a po necelých sto metrech došli na další křižovatku. Vlk vytáhl

mapku a Soňa mu svítila : „Tohle by měla bejt Štola růží. Jo, Štola růží,“ četl nahlas a potom zvedl oči, „nevede nikam, ale to je asi blbost.“

„Vlku,“ zastavila ho Mája, když strčil plánek do kapsy a chystal se jít, „co když ho mineme?“ Zarazil se, ale pak zavrtěl hlavou : „To ne. A když, narazíme na sebe, až se budeme vracet. Nebo potká kluky. Nebo je už dávno venku. To nejspíš.“

„Stejně bych tu počkala.“

Zavrtěl hlavou : „Dělit se nebudeme.“

„Počkáme tu,“ řekla pevně a vzala Lucíška kolem ramen, „ani se nehne.“

Neřekl už nic, jenom se na ni podíval. Pak se otočil a vydali se se Soňou do štol s poetickým názvem Štola růží. Přestože ty v ní zcela určitě nebyly.

„Říkají tomu Kamensko a je to tady fakt samej šutr,“ nadával Brouk, „jestli vlezl sem, tak ho nejspíš najdeme někde přeraženýho.“

„Hlavně abysme ho našli,“ zavravoral Valda.

„A nás aby si neodnesl čert,“ dodal Brouk a oba se na sebe podívali.

Pak zase pohled odvrátili a dál škobrtali pustým lomem.

„Májo, co ty si myslíš o Hagenovi?“

„Že je to blbost.“

„Ale Vlk povídal ...“

„Je to blbost,“ přerušila ji rázně, „Hagena si vymysleli místní trampy na strašení jinejch trampů. Jak je vidět, někdy se jim to dost povedlo.“

„Ale Vítek ...“

„Vítka najdeme. Není jehla.“

Nejdřív se strašně vyděsil a vzápětí se strašně zaradoval. To jak si s ním už nervy dělaly, co chtěly. Vystrachal se na nohy a zaclonil si před světlem oči : „Kluci?“

„Ty blbče,“ vydechl úlevně Vlk a nohy se mu roztřáslly. Za ním jásala Soňa.

Oheň se rychle rozhořel znovu a v jeho teple Houmr pookřával jako mlok. Zase ve tmě a chladu tak dlouho nebyl, aby to na něm zanechalo nějaké stopy.

Psychická újma byla určitě daleko větší, zamlkle teď seděl a haurovství ho už přešlo úplně. Koukal do plamenů a nechal se opečovávat šťastným Lucíškem.

Když už u ohně seděli všichni a on se pořád k ničemu neměl, rozhlídl se Vlk po ostatních a spustil : „Moc moudrý z tvýho vyprávění nejsme. Tak to zkus znova a nepřeskakuj. Věcná poznámka : Z dnešního večera si neodnášiš nesmazatelný zážitek jenom ty. Ani my na něj nikdy nezapomeneme.“ Pokynul mu: „Máš slovo.“

Chvilí ještě bylo ticho, ale pak už bez zaváhání začal : „Vystřelil jsem na křižovatku s Hagenkou. Ale tam jsem měl najednou úplně jinej pocit než odpoledne.“ Podíval se na Vlka: „Vzpomněl jsem si na tebe, že se některý věci dělat nemají. Ted' jsem ti dal za pravdu, ale už jsem byl rozjetej moc. Zamlátil jsem do gongu a zavolal Hagena. Stál jsem tam jako přimražený a civěl do štol. Pak jsem uslyšel, jak v ní něco vzdechlo a pohnulo se.“

Zavrtěl hlavou : „Vůbec jsem netušil, že existuje taková hrůza. Otočil jsem se a jako šílený pádil pryč. Ani jsem nepřemejšlel kam. Zastavil jsem se až u oken Malý Galérie.“

Na chvilku se odmlčel a promnul si oko. Podíval se trochu provinile na ostatní: „Věděl jsem, že mě půjdete hledat, tak jsem se přinutil vrátit. Udělal jsem pár kroků, stál a poslouchal. Pak mi najednou zkvajzla baterka, Propadl jsem hrozný panice. Věděl jsem, že teď už jsem v hajzlu úplně. Tma mě zavalila jako lavina. Začal jsem se klepat, automaticky pořád šátral po stěně a šel. Pak jsem zakopl a svalil se. A tak jsem si sedl a čekal.“

„Volali jsme.“

Mávl rukou : „Kdepak.“ Trhaně se nadechl a vydechl: „To byla hrůza,“ pravil stále ještě rozklepaný Houmr a Lucíšek ho účastně pohladila po koleně.

„No mně by to stačilo,“ otřel si z čela pomyslný pot Brouk, „se divím, že ti neslezly vlasy.“

„Třeba je to zabrzděný,“ namítla Soňa , „třeba je zabrzděnej celej.“

Všichni se rozesmáli a teprve teď to byl ten správný, úlevný smích, kterým se zbavovali napětí a strachu.

Valda se přihlásil : „Dovolte, abych všechno zakončil ryze materialisticky. Tady nám bylo předvedeno, co dokáže bujná fantazie a jedna spálená žárovka.“

„Přesto zítra natrhej ty žlutý kytky, co tady rostou všude kolem, uvaž z nich kytičku a dones ji ke gongu Hagenovi. Že tě ničím po kebuli nebaciti ráčil,“ dodal Vlk a všichni se zase rozesmáli.

Smál se i muž, pozorující je z hloubi štoly. Smál se bezhlasým smíchem, bezmasé rty pootevřené, helmu pošoupnutou do týlu kostnaté hlavy.

Vypadalo to dost příšerně, absence polních stomatologů u wehrmachtu čtyřicátých let byla u něj značně patrná.

Potom se otočil a loudavě se vydal do spleti lomů a štol zvané Amerika. Občas se zastavil a rozesmál se znovu, plácaje se do kostnatých kolen, rýsujících se pod prořídrou látkou starých kalhot.

Nejspíš je takovýhle závěr překvapující, ale upřímně, být pořád obávaný, děsivý a hrůzostrašný, nevydrží ani skoro sedmdesátileté strašidlo.